

Karol Polák: „Socializmus má k demokracii bližšie ako kapitalizmus.“

16. jún 2014, Artur Bekmatov, Nezaradené

Jeho nezameniteľný barytón približoval divákovi v Československu počas niekoľkých desaťročí stovky športových prenosov. Bol pri všetkých úspechoch športovcov ČSSR. Napriek tomu, že jeho otca neprávom odsúdili, socializmus nezavrhuje. Naopak. Dnes žije v štvrti za bratislavským hradom v ústraní a súčasný režim príliš „nemusí“. Komentátorská legenda Karol Polák (79).

Od detstva ste lavírovali medzi športom a umením – ako chlapec ste spievali v chóre, hrávali ste futbal, hrali na husle, neskôr ste hrali basketbal a popri tom študoval operný spev. Čo zavážilo pri rozhodovaní akou cestou sa vyberiete?

Ako každé chlapčisko mal som rád šport. Najviac futbal, ktorý bol najpopulárnejší a najdosiahnuteľnejší vďaka lopte. Na začiatku sme nemali ani gumenú loptu, ale handrovú. Z pančúch sa dala dokopy a do toho sa kopalo. Vyrastal som na Zochovej ulici v Bratislave, kde sídlil rozhlas. V jedno nedeľné doobedie, keď som mal 8-9 rokov a hrali sme futbal, prišiel za nami ujo a spýtal sa, či si nechceme zarobiť korunku. To bolo pre nás neuveriteľné, lebo v tom období nedávali rodičia deťom vreckové. Takže zarobenie peňazí znelo neskutočne, preto nás to zaujalo. „My sme dostali po tri koruny, čo bol fantastický peniaz – za jednu korunu som dostal veľkú zmrzlinu a za dve koruny som bol v kine,“ spomína na prvý zárobok Polák.

A ako ste sa dostali do televízie?

Začal som študovať na obchodnej akadémii. Potom mi poradili, že mám dobrý hlas, barytón, aby som začal chodiť na konzervatórium, neskôr na VŠMU na opernom speve. Na konci ročníka ma Janko Borodáč, veľká herecká a režisérka hviezda, v tých časoch dekan divadelnej fakulty na VŠMU presvedčil, aby som prešiel na herectvo. Preradili ma teda z prvého ročníka hudobnej fakulty do druhého ročníka herectva. Postupom času ma oslovili z rádia, či by som nechcel robiť hlásateľa správ. Keďže som bol študent, mohol som ako externista pracovať v rozhlase na nočné zmeny. Keď vznikla televízia práve som končil školu a mal som ísť do Martinského divadla. V Martine som už mal aj byť a pridelenú rolu. Už som sa chystal, no na ulici ma stretol Dušan Gábor, môj bývalý starší kolega z rozhlasu, ktorý v tom čase šéfoval televíznym hlásateľom. Jeden z dvojice hlásateľov ochorel, a to bol problém – vtedy sa pri moderovaní dvaja hlásatelia striedali obdeň. Aby to celý čas neťahal len jeden hlásateľ Dušan ma presvedčil, aby som na týždeň zaskočil. Po týždni prišli za mnou, že sa chce so mnou rozprávať riaditeľ televízie. Zavolať ma a povedal: „*Sadni si. Vo vyššom záujme sa rozhodlo, že zostávaš v televízií.*“ Začiatkom 60-ych rokov mi prideliť šport.

Do televízie Vás teda vzali doslova z ulice. Ako ste sa vyrovnali so stresom, pracovným nasadením a najmä nutnosťou naštudovať si vedomosti o športoch, o ktoré ste sa dovtedy nezaujímalí?

Na stres som bol zvyknutý. Predtým som účinkoval ako herec v nejakých inscenáciách. Tešilo ma to, lebo k športu som inklinoval. Musel som komentovať všetky športy. Hneď prvý bola krasokorčuľarska exhibícia v Bratislave, to bolo tuším v roku 1960. Po MS zavítali všetky hviezdy do Bratislavy. No našťastie som sa to dozvedel tri týždne predtým, preto som kontaktoval doktora Mauera, veľkého odborníka, trénera, ktorý bol sám krasokorčuľiarom – reprezentantom už počas Slovenského štátu. Vlastnil kameru, ktorá mala vytvoriť rozfázovanie skokov a piruet. Tri týždne som chodil každý deň, keď som mal po službe. Tri – štyri hodiny som u neho presedel, a on mi premietal, čo je to Axel, čo je to Salchow, Rittberger, Lutz, aby som poznal už podľa nájazdu čo ide krasokorčuľiar skákať. Ďalší šport, ktorý mi robil problémy bol šerm. Pripravoval som sa na MS v šerme v Gdaňsku. Znova som musel chodiť na tréningy šermiarov, naučiť sa čosi o tom športe, počítať, ako sa to boduje, aký je rozdiel medzi zbraňami, atď. Tam boli problémy. Ale také ľudové športy, tie mi problémy nerobili.

Hovorí sa, že aj majster tesár sa občas utne. Podarili sa Vám nejaké brepty?

„Řekněte nám o tom Kokotovi...“ To chcu stále dokola o východonemeckom atlétovi Manfredovi Kokotovi. Ale to nebol brept, to som si pripravil. Povedal som: „Ten Kokot vyhral suverénne a naši dvaja šprintéri Mandlík a Janeček boli siedmy a ôsmy,“ teda predposledný a posledný. Na to som povedal, že aká škoda, že u nás doma nemáme takýchto Kokotov. Následne telefón z Prahy: „Soudruhu, tos' nemoh říct nějak jinak?“ Čo som to mal preložiť – miesto Kokota povedať „čurák“? Keď sa raz tak volá, tak čo už. Bol z toho malý „prúser“, ale nie moc veľký. Väčší bol v Sappore na olympiáde 1972: Hymna, nástup delegácií, komentoval som otvorenie olympiády. Vtedy sme boli chvíľu, nie dlhý čas, už ČSSR. Ja som zbadal našu vlajku, v bráne borcov, nasadil som pátos: „A už vítame delegáciu Československej,“ zrazu som uvidel tú skratku ČSSR, a to ma vyhodilo z konceptu. Tam nie je čas nejako rozmýšľať, utriediť si, vetu treba dopovedať. Ja som do priameho prenosu povedal: „Vítame delegáciu Československej sovietskej socialistickej republiky...“ Normálne som sa odkrivil, zľakol, položil som mikrofón a povedal kolegovi: „Karle, ty to dokomentuj, ja sa idem na hotel baliť. Som určite odvolaný.“ Vtom dobehol taký malý japonský technik a podáva mi telefón so slovami „Mister, Prague.“ Z druhej strany sa ozvalo: „Divíš.“ To bol námestník pre politické záležitosti, televízny politruk. „Co to tam Karle vyvádíš?“ Na čo som povedal: „No, súdruh námestník, ako vy, Česi hovoríte, chybička se vloudila.“ Po chvíli však zaznelo: „Karle, nic si z toho nedělej, předběhl jsi dobu.“

To boli vtipné momenty. Máte však nejaký športový zážitok, pri ktorom Vám tuhla krv v žilách, pri ktorom Vám naskočila husia koža?

Zimná olympiáda v roku 1968 v Grenoble – otvorenie olympiády. Mojim dobrým priateľom bol Miro Procházka, básnik, publicista, manžel herečky Márie Kráľovičovej. On sa dozvedel, že olympijský oheň zapáli krasokorčuliar Alain Calmet. Pripravili to tak, že stiahli všetky ruchy na štadióne a pripevnili mu na hrud' mikrofón, aby bolo počuť jeho bijúce srdce počas behu. To bol obrovský zážitok. On bežal, absolútne ticho, na ňom veľmi citlivý mikrofón a bolo počuť iba tlkot srdca. Miro Procházka to teda vedel a napísal špeciálne pre mňa báseň Mon Coeur – Srdce športovca. Dal mi to a ja som to počas jeho behu decentne potichučky predniesol a malo to obrovský úspech. Ja som mal slzy v očiach.

S pravidelným komentovaním zápasov ste skončili v roku 1992. Prečo ste sa vtedy rozhodli skončiť a čím ste sa v novej dobe zaoberali?

Začiatkom roku 1992 som sa zaoberal prípravou na olympiádu v Barcelone, moju trinástu, a prišli za mnou majitelia stávkovej kancelárie Fortuna s tým, že zakladajú na Slovensku pobočku Fortuny Terno. Vytipovali si ma ako PR riaditeľa, čo znamenalo, že chcu využiť moju popularitu a kontakty. Ja som mal vybavovať a otvárať nové prevádzky. V televízii som mal vtedy 4 200 korún a oni mi dali zmluvu na 35 tisíc. Začali sme robiť napr. Majstrovstvá Slovenska detských domovov vo futbale. Bol som riaditeľom celého turnaja. Toto podujatie dodnes funguje. Každý rok začína hrať 52 detských domovov pohárovým štýlom až do finále, ktoré máme každý rok v Tatrách na ihrisku FK Štrba za účasti starostu. Neskôr som z Terna odišiel a od vtedy som na voľnej nohe. Chodím moderovať dosť často, mám v priebehu roka dosť akcií, telefonáty sa stále ozývajú, kalendár sa mi teraz stále napĺňa termínmi.

Môžete s odstupom viac ako 20 rokov zhodnotiť ponovembrovú žurnalistiku resp. úroveň médií v súčasnosti?

Po odbornej stránke by som to ťažko vedel posúdiť. Myslím že médiá sa stali závislé od Západu. A vôbec celý ten akt prechodu zo socializmu do kapitalizmu by som prirovnal k šíreniu kresťanstva v stredoveku. Vatikán vtedy šíril kresťanstvo po celom svete asi tak, že v jednej ruke držal kríž a v druhej meč. Takisto sem, na Východ, a nielen sem prišlo čosi čo malo tričko s nápisom „demokracia“, v ľavej ruke tzv. slobodu a v pravej ekonomickú a možnože aj politickú porobu. A vlastne Západ pokračuje v rozširovaní tej tzv. demokracie a slobody. Či už je to Ukrajina, Sýria, Irán – zámer je jednoducho opanovať celý svet.

Ako to vplýva na médiá?

Ide o ovplyvnenie ľudí. Ja tvrdím toto. Sú asi tri hlavné zámery. Prvý bol ovládnutie médií, tým pádom aj možnosť neustáleho spracovania a masírovania mozgov národa, druhé bolo nástup obchodných reťazcov, podchytiť tú ekonomiku, skúpiť čo sa dá – VSŽ, Slovnaft, obrovské fabriky ktoré zabezpečovali ekonomickú stabilitu štátu a do tretice snaha prerobiť národ na american life.

Stojíme teda pred dilemou: či v záujme väčšiny obmedziť slobodu jednotlivca alebo v záujme zachovania absolútnej slobody dovoliť inteligenčnú a morálnu degradáciu spoločnosti.

Určite uprednostniť dobro spoločnosti. Štát nemôže existovať pri absolútnej slobode. Aj toto je tzv. sloboda a tzv. demokracia. Je mi hrozne smutno keď počujem stále o demokracii, o tom, že tu niekto „priniesol demokraciu“. Veď všetci vieme, čo znamená slovo demokracia. Je to vláda ľudu. Máte dojem, že vládne ľud? Čiže akáže demokracia? To je len nápis na tričku. Ale v praxi nikto necituje výrok K. Čapka: „*Demokracie není spůsob vládnutí, nýbrž stav mysli.*“

Vášho otca počas socializmu zavreli na 10 rokov, no napriek tomu sa k tomuto obdobiu nestaviate negatívne.

To bolo tak že on pracoval vo vedúcej funkcii na jednom štátnom úrade a jedna skupinka ľudí z jeho oddelenia sa rozhodla že emigruje, lenže ich na hraniciach chytili. Oni však povedali, že o tom musel vedieť aj náš šéf. No a on o tom nemal ani potuchy. Tak ho zavreli, staval tunel v Magecanoch, neskôr zomrel. Napriek tomu to obdobie nevnímam negatívne.

No podľa súčasnej propagandy, by ste si kvôli otcovi v telke ani neškrtli. Hovorí sa, že ak mal niekto problémy so zákonom, tak trpela celá jeho rodina – nemohli ísť na vysokú, cestovať a pod.

Určite sa to niekde prejednávalo. Nechcem, aby to vyzeralo, že sa teraz vychvaľujem, že si o sebe niečo namýšľam. Možno som bol dobrý natoľko, že im to stálo za to.

V minulosti bolo zvykom, že komentátori jazdili priamo do dejiska podujatia, ktoré mali komentovať. Mnohokrát ste sa teda dostali aj na Západ. Aké ste mali dojmy z tejto časti sveta?

Boli v tom rozdiely. Videl som vo výkladoch veci, ktoré tu neboli ani v tuzexe. No na prvej ceste do Ameriky som prvýkrát videl ležať na zemi ľudí prikrytých škatuľami. Pýtal som sa, kto sú títo ľudia. „*To sú bezdomovci,*“ povedali mi. Vraj nemajú kde bývať. „*Ako je to možné?*“ pýtal som sa. So samozrejmosťou odpovedali, že tu je taký systém... Sú tu nezamestnaní. Akí nezamestnaní? Veď tu nebol jediný nezamestnaný! Každý dokonca musel robiť! Keď ste sedeli v krčme a prišla policajná hliadka a niekoho hľadali vypýtali si občiansky preukaz, na zadnej strane ste mali pečiatku zamestnávateľa. Keď ste ju nemali, brali vás ako príživníka. V Amerike nevedeli, čo je to štátny byt. Keď som povedal, že mladá rodina dostane od štátu byt a platí si len elektrinu, vodu, plyn, tak mi to nechceli veriť a označili to za komunistickú propagandu.

Väčšina ľudí však vnímala len pozlátka kapitalizmu. Snažili ste sa svojim kolegom alebo blízkym rozprávať svoje zážitky?

Samozrejme, že áno, aj keď som tým možno vo svojom okolí vyvolal určitú nevôľu u skupiny, ktorá nadŕžala kapitalistickému systému. Ale veľmi som sa do týchto polôh nechcel dostávať. Videl som to, ale príliš som sa tým nezaoberal – bola to otázka zahranično-politických komentátorov. Ja som komentoval zápasy. Skritizoval som nanajvýš tak obecenstvo, ak sa správalo nevhodne. Ale videl som tie veci. Chodil som s otvorenými očami, no bral som to ako realitu. Na škole aj v zamestnaní sme mávali politické školenia, kde nám prednášali o hrozbe kapitalizmu a vykorisťovaní človeka človekom, My sme pod lavicou hrali karty, lebo jednak som to videl na vlastné oči a jednak to bolo v Amerike – čo mňa vtedy zaujímal kapitalizmus? My sme sa mali báť kapitalizmu? Veď to bolo niekde ďaleko. Odrazu sme však zistili, že ho už máme tu.

Ak by ste mali zhodnotiť socializmus. V čom spočívali jeho plusy a v čom mínusy?

Povedal by som, že má oveľa bližšie k demokracii, ako má k nej kapitalizmus. Každý mal istotu, lebo pracoval. Že sa nemohlo cestovať? Mohlo sa cestovať. Kto nemal nejaké naozaj vážne problémy s režimom, tak mohol. Veď boli cestovné kancelárie – cestovalo sa na dovolenky do Talianska, do Turecka, do Grécka. Len sa nemohlo cestovať individuálne. A možno to bolo aj dobre – neboli tu drogy, zbrane, mafia. O tom, že sa nedalo cestovať sa najviac zmieňovali tí, ktorí potrebovali ísť štyrikrát denne do Viedne, ako teraz, a prevážať sem rôzny tovar, ktorý sa sem prevážať nesmel. Tí potrebovali „cestovať“.

Tento rok uplynie 25 rokov od novembrového prevratu. Väčšina túto zmenu, aspoň spočiatku, privítala. Ako ste vnímali túto zmenu Vy?

Ktovie, či to bola väčšina. Bratislava nie je Slovensko a revolúcia vlastne vznikla na Námestí SNP. Ak sa štrngalo, tak na námestiach. V dedinách na východnom Slovensku možno ani nevedeli, že je nový režim. Dozvedeli sa to možno až po týždni. Bola to otázka len určitej skupiny ľudí. Viete, všetko sa to robí podľa jedného scenára. V Česku to bol Havel, tu Kňažko s Budajom, v Poľsku Walesa, v ZSSR Gorbačov. Všade si vytipovali jedného-dvoch ľudí, ktorí to postavili a vyšlo im to.

Ale ako ste to vnímali bezprostredne počas tých novembrových dní?

Hovorilo sa, že prichádza sloboda. Ja som vedel, že prichádza kapitalizmus. Nebral som to ako príchod demokracie, lebo demokracia je niečo iné. Chodil som na Západ a vedel som, že tam demokracia nie je, že tam vládne oligarchia a mafia. A tí, čo majú peniaze, majú aj moc. Nemá ju obyčajný človek.

Čo súčasnosť? Aké má klady a aké zápory?

Pokiaľ by som mal tú možnosť, tak by som zrušil politické strany. Všetky. Viete čo to stojí peňazí? Ďalšia vec, že len strany nám predkladajú kandidátov. Pár krát som bol voliť, no pomaly už prestávam kvôli tomu, že ak zahlasujem za kandidáta nejakej strany a po voľbách zistím, že jeho strana vytvorila koalíciu s ďalšími stranami, tak s hrôzou zistím, že som vlastne volil aj tú stranu, voliť. A pozitíva? Je ich málo. čo sa nerozpredalo sa rozkradlo, V minulosti to bolo nemysliteľné. VSŽ, Závody SNP, Slovnaft, a kapitál, ktorý šiel do štátnej stavali obrovské sídliská, väčšina zisku z U.S. Steel ide do do Maďarska. Sme veľmi malá sa zmobilizovali a niečo urobili. príde k jednej veľkej revolúcii. Nemusí to byť o rok či o dvadsať – tridsať rokov, ale Bedač povstane a možno sa to pre pánov skončí veľmi zle. Veď zhruba 7% obyvateľstva ovláda 80% kapitálu!

ktorú som nechcel Všetko sa rozpredalo, štát je zadlžený. Také podniky ako vytvárali isté hodnoty kasy! A z toho sa štadióny, školy. Teraz Ameriky, zo Slovnaftu krajina na to, aby sme Aj keď si myslím, že celosvetovej o desať. Možno náznaky tu už sú.

Čiže majetku je dosť, len je nerovnomerne rozdelený?

Samozrejme. No a čia je to vina? Kapitalizmu.

Myslíte, že zmena spoločenských a ekonomických pomerov ovplyvnila aj úroveň športu?

Ovplyvnili úroveň športu v tom, že sa stal súkromným. Napríklad kluby sa stali súkromným majetkom podnikateľov, ktorým sa raz darí, inokedy nie. Voľakedy boli futbalisti Interu zamestnancami Slovnaftu, futbalisti Slovanu zase zamestnancami Dimitrovky, futbalisti Nitry zamestnancami Plastiky. Boli súčasťou fabriky a dostávali mesačnú výplatu ako ostatní zamestnanci. Nezarábali horibilné sumy, no mali sa o čosi lepšie ako radoví zamestnanci a stačilo

im to. Nenaháňali sa za miliónovými zárobkami. Mali istotu. Klub fungoval stále, lebo nemohol skrachovať, nemohli meškať výplaty. Vtedy športovci brali šport ako šport – robili ho s láskou!

Ale boli športovci, ktorí emigrovali. Napríklad Peter Šťastný.

Emigrovali kvôli zárobkom. Darmo vyhlasuje, že tu bol neslobodný, a preto išiel hrať hokej do Ameriky. Išiel kvôli dolárom, ktoré zarobil.

No stále platí, že dieťa, ak sa chce uplatniť v športe musí mať silné ekonomické zázemie. Čo by pomohlo zlepšiť situáciu v mládežníckom športe?

Jedine zmena systému. Keď si raz nezamestnaný a chudobný, tak ti vláda nedá peniaze za to, že máš talentovaného syna. Nekúpia ti napríklad športovci, ktorí vyrástli všetko zadarmo. Miro keď v Topolčanoch hokejovej športovej chlapcov. Rozdelili nás po vyberali každý jeden deň športovej triedy, kde sme rámci toho sme chodili hokejista.“ S deťmi turnajov, sa snažím

s mládežníckymi trénermi, aj mladších dorastencov. Nech nechá, aby si títo účastníci turnajov zahráli aj s rovesníkmi. No a veľmi často sa stane, že chlapci z domovov vyhrajú nad hráčmi s klubov. „Prosím ťa pekne, tebe to nevadí že ste prehrali 1:5?“ pýtam sa ich trénera. „Karolko, bodaj by im dali pätnásť! Pozri sa, henten tam, čo stojí, to je syn jedného z hlavných sponzorov. Robili si z neho srandu, dávali mu jasle odpredu, odzadu, ale on musí hrať. Ak chlapec nehrá, prestávajú platiť.“ Preto je šport taký, aký teraz je.

hokejovú výstroj. Mnohí v športových triedach dostali Šatan mi povedal: „Pán Polák, vyhlásili, že je výber do triedy, prišlo nás štyristo sto na štyri dni a zo sto a zo sto vybrali mňa do dostali kompletnú výstroj. V trénovať a stal sa zo mňa z domovov čo hrajú v rámci zapojiť, pokiaľ sa dohodneme

Sú tu aj iné negatíva. Napríklad výtržnosti a násilie na štadiónoch. Ako vnímate tento nový fenomén?

To ide súvisí zase s tou tzv. „slobodou“. A násilie na štadiónoch sa bude zvyšovať. Pretože nová generácia je vystavovaná čoraz vyššej miere agresivity. Deti cez internet hrajú bojové hry, v ktorých sa navzájom vraždia, strieľajú po sebe, vidia to v seriáloch od rána do večera.

V poslednom období rezonuje aj predávanie zápasov. Nie je to záležitosť najnižších líg, ale aj tej najvyššej. Dá sa podobným praktikám zabrániť?

To bolo aj pred tým. Mám niekoľko osobných skúseností, kedy som sa dozvedel o takýchto praktikách. To vždy bolo a bude. V minulosti sa to robilo napríklad kvôli zisku titulu alebo postupu v pohári. Jeden z kandidátov na majstra potreboval vyhrať nad tímom zo stredu tabuľky, ktorému to bolo jedno, o päť gólov, tak pustil päť-šesť gólov, noviny písali o senzácii a niekto sa na tom napakoval. Teraz navyše prišli stávkové kancelárie a niektorí sa na tom snažia zarobiť.

V roku 1980 bojkotovalo OH v Moskve viacero krajín. Dnes, takmer po štvrtstoročí, kedy sa olympiáda vrátila späť do Ruska, západné krajiny opäť, aspoň ich politické špičky, bojkotovali olympiádu v Soči. Je správne spájať politiku so športom?

Nie je to správne, lebo politika by nemala zasahovať do športu. Keďže je to Rusko, ktoré leží zvyšku západného sveta v žalúdku, tak sa robilo všetko, aby sa Soči zdiskreditovalo, tak isto ako pred tým Moskva. Mimochodom, bol som na dvanástich olympiádach. Neberte to ako rusofilstvo, ale ak mám byť objektívny, z tých dvanástich olympiád boli pre nás, novinárov, vytvorené najlepšie pracovné podmienky práve v Moskve.

Artur Bekmatov, Dušan Janek

Publikované v [mesačníku KROKY](#).

Výber z diskusie:

[area52](#)

doplním o nadčasový apel pána Poláka - naplnil sa - "Škoda" je už napravená, už tu tých Manfrédov K. máme, v médiách, v politike, aj v diskusiách. :-)

[area52](#)

Legenda Karol Polak povedal pravdu veľmi mierne a diplomaticky. Toto co tu je nie je demokraciou, ale plutokraciou. V roku 1989 toto nikto nechcel, teda az na par Vyvolenych, ktorí sa rychlo zorientovali.

[Byrs](#)

2077182 dnes

Samozrejme, prominent ako Polák musí ľutovať koniec zvrhlého režimu. Jasné, že sa mohlo cestovať... On a jeho eštebácky priatelia. Zostarol, zatrpkol, tak spomína na to, keď bol ešte mladý, aké to bolo úžasné... Staroba neznamená múdrosť, súdruh Polák. Čo tí ľudia, ktorí kvôli viere a slobode trpeli? To je side effect? Prajem Vám menej zatrpknutosti a viac otvárať oči. Vďakabohu za to, že tento zvrhlý tzv. komunistický zločinný režim padol!

[obelisk](#)

Karol Polák rovnako ako aj spisovateľ Banáš a mnohí im podobní, nepocítil prechod od socializmu ku kapitalizmu tak markantne ako mnoho bežných socializmom nahlodaných ľudí. Obaja si žili nadštandardne v dobe hlbokého komunistického napredovania ako aj dnes. Ich rodiny nepoznali železnú oponu, nestretli sa s osobnou perzekúciou, lebo jednoducho žili pre socializmus tak ako žijú pre kapitalizmus dnes. Nepoznali obmedzenia a obmedzovania, patrili k vyvoleným minulého režimu aj pre svoju pochopiteľnú vyhovujúcu voľnosť a individuálnu slobodu. Z toho sa tešili aj ich rodiny, nepoznajúce komunistický útlak a v tej dobe bežné pranierovanie za protisocialistický postoj jednotlivca voči zriadeniu. Nie každý mal možnosť spoznávať výdobytky komunizmu na vlastné oči, osobne. Nie každý mal možnosť zisťovať kvalitu života u nás a v zahraničí. Aj v tej dobe existovali ľudia rovní a rovnejší a práve nielen títo dvaja patrili k tým vyrovnaným so životom v socialistickej krajine.

[antabus](#)

p.Polák vďaka za úprimné slová.Svojim vekom si môžete dovoliť vraviť pravdu na ktorú nemajú odvahu mnohý verejný činitelia alebo celebrity.Za to porovnanie a spomínanie Vás budú teraz oplúvať.Vďaka za odvahu že ste povedali nahlas čo si myslia všetci normálni ľudia tejto krajiny.Prajem Vám hodne zdravia a komentátorských úspechov.Škoda že už nežije váš kolega Gabo Zelenay.

[svetlomojichoci](#)

2076781 dnes

08:44

A čo privilegovaní, Šuster, Kňazko, Dzurinda, Kukan, prezident Kováč, Hrušovský, Čiernogursky, Figel', Lasica, Lasicová - títo v sociku neboli privilegovaní?

[Ringel](#)

2076740 dnes

08:13

Stránky UPN - registračné protokoly Karol Polák 7. 8. 1934

ŽIADNY ZÁZNAM SA NENAŠIEL.

Je mi ľúto, je to čerstvý fakt.